

LBRIS

We know
books

MARGARET SIDNEY

Cinci
Pepper mititei
și cum au crescut ei

Traducere
MIHAELA EROS

EDITURA GRAMAR
București

CUPRINS

1. ACASĂ, ÎN FAMILIE ...../ 7
2. O SURPRIZĂ PENTRU MĂMICA ...../ 13
3. ZIUA MAMEI ...../ 22
4. FAMILIA PEPPER ARE NECAZURI ...../ 28
5. ȘI MAI MULTE NECAZURI ...../ 39
6. ZILE GRELE PENTRU POLLY ...../ 47
7. NORI NEGRI SE ABAT ASUPRA
„CĂSUȚEI DE CIOCOLATĂ” ...../ 57
8. E RÂNDUL LUI JOEL ...../ 62
9. RĂSARE IAR SOARELE ...../ 66
10. O LOVITURĂ NĂPRAZNICĂ ...../ 75
11. ÎN SIGURANȚĂ ...../ 79
12. NOI PRIETENI ...../ 82
13. PHRONSIIE ÎȘI DOVEDEȘTE RECUNOȘȚINȚA ...../ 96
14. O SCRISOARE PENTRU JASPER ...../ 100
15. ZILE FERICITE ...../ 111
16. UN CRĂCIUN PENTRU CEI MICI ...../ 121
17. CLOPOȚEI DE CRĂCIUNI! ...../ 131
18. EDUCAȚIA ÎNAINTE DE TOATE ...../ 141

19. STRĂDANIE ȘI SATISFACȚIE ...../ 152
20. POLLY E CONSOLATĂ ...../ 155
21. PHRONSIE ...../ 161
22. PREGĂTIRI PENTRU A-I PRIMI
PE MĂMICA ȘI PE BĂIEȚI ...../ 171
23. ÎN CARE NI SE POVESTESC
MAI MULTE ÎNTÂMPLĂRI ...../ 186
24. POLLY ARE O ZI PROASTĂ ...../ 200
25. CE MAI „PACHET” ADUCE POLLY ACASĂ ...../ 205

Capitolul 1

ACASĂ, ÎN FAMILIE

După prânz încetă ca prin farmec toată hărmălaia în vechea bucătărioară a familiei Pepper. Acum, cu toate lucrurile puse la locul lor, încăperea căpătase un aer de sărbătoare, așa cum era și normal să arate locul unde cei ai casei își petreceau cea mai mare parte a timpului.

Soarele asfințise deja. Și frații Pepper, cu excepția celui mai mare dintre ei, Ben, mai „respirau” un pic – așa cum obișnuia mama lor să spună, ceea ce însemna că se potoliseră și nu se mai hârjoneau cum făceau de obicei. Oricum altă distracție n-aveau bieții copii. Duceau o viață foarte grea de când murise tatăl lor. Phronsie era încă în scutece pe atunci. Doamna Pepper trudea acum din greu pentru a câștiga o bucată de pâine pentru copiii ei și a plăti chiria pentru modesta lor căsuță „de ciocolată”. Dar era o femeie curajoasă care nu se dădea bătută cu una cu două.

Așa că, fără a se lăsa nici un pic doborâtă de supărare, lucra pe rupte. Era croitoreasă. Cosea și peticea haine cu multă migală. Și era tare mândră să vadă cum creșteau copiii săi cei năzdrăvani, ce-i umpleau pur și simplu sufletul și casa de nespusă bucurie.

„Bieții de ei” – își zicea ea, „n-au avut și ei parte să învețe carte. Au crescut doar așa, cum au apucat. Trebuie să-i dau totuși la școală, dar nu știu cum o s-o scot la capăt.”

Și îi dădea zor cu lucrul, mai hotărâtă ca oricând. O dată sau de două ori își spusese că sosise în sfârșit momentul să-i dea la

școală. Dar momentul acela tot nu venise. Pentru că se făcuse deja iarnă și era teribil de frig, iar ea a fost nevoită să se îngrijească de cele ale gurii și de îmbrăcăminte pentru copii, lăsând școala pe planul doi. Și banii se duceau așa de repede ca și cum n-ar fi fost. Când începu să-și facă iar speranțe, magazinul nu-i mai dădu nimic de cusut. Și mult timp n-a mai avut deloc de lucru. Astfel că a tras cât a putut de puținii bani pe care reușise să-i pună deoparte.

„Dar o să vină ea și vremea să-i dau la școală” își zicea ea. Și îi dădea iar zor cu lucrul.

Cea mai mare dorință a copiilor ei, de la cel mai mic până la cel mai mare, era să îi fie mamei un real sprijin. Pe Polly și Ben mai ales, numai asta îi preocupa. Și își făceau planuri în secret de care știau numai ei doi și cu care sperau ca într-o bună zi s-o dea gata pe mama lor. Asta îi apropiase așa de tare unul de altul, încât erau pur și simplu de nedespărțit.

Polly avea zece ani, iar Ben unsprezece. Ceilalți frați ai lor mai mici îi admirau și-i iubeau nespuse de mult. Își închipuiau că nimic nu le putea sta în cale fraților lor mai mari!

— Oh, Doamne! exclamă Polly, care stătea în colț, lângă fereastră, ajutând-o pe mama ei să scoată ațele dintr-o haină pe care tocmai o terminase. Înfpuse supărată acul în mânecă. Ce bine ar fi de-am avea și noi lumină mai multă!

— N-ai nevoie deloc de lumină ca să vezi ațele astea, spuse mama ei, scoțându-le cu grijă pe ale sale. Polly, să nu rupi așa! E tare scumpă.

— N-are cum să se rupă, spuse Polly supărată. Am impresia că toate s-au scumpit acum. Mi-ar plăcea să avem mai multe lumânări. Să avem atâtea câte am avea nevoie. Le-aș aprinde pe toate odată și am avea și noi lumină destulă măcar într-o seară.

— Da, și în restul timpului să stăm și mai mult pe întuneric, așa cum se întâmplă și acum, spuse mama ei, oprindu-se din desfăcutul unui nod. Cei care fac așa n-au niciodată lumânări de ajuns, adăugă ea.

— Câte ai vrea să ai, Polly? întrebă Joel curios, lăsând jos ciocanul și uitându-se la ea.

— Oh, vreo două sute, spuse Polly hotărâtă. Două sute. Și le-aș aprinde în același timp pe toate.

— Două sute de lumânări, exclamă Joel uimit. Fir-ar să fie! Așa de multe!

— Nu mai vorbi așa, Joel! spuse Polly supărată, oprindu-se din lucru. Nu-i frumos!

— Nu-i cu nimic mai rău decât să-ți dorești ce n-ai, replică Joel. Nici nu cred că le-ai aprinde pe toate odată, mai spuse el.

— Ba chiar așa aș face. Dacă aș putea, aș aprinde două sute de lumânări odată, Joel Pepper!

— Oh, exclamă micul David, scoțând un oftat adânc. Ar fi ca-n cer, Polly. Dar ar costa așa de mult...

— Ce contează, spuse Polly, trăgând de scaunul de care se agățase un fir de ață. Oh, Doamne, n-am vrut, mami! Nu mi-ar păsa cât ar costa. Știu doar că am avea și noi atâta lumină câtă avem nevoie.

— Doamne! spuse doamna Pepper. Ai da foc la casă cu atâtea. Cine a mai auzit de așa ceva?

— Ar arde? întrebă Phronsie curioasă, sculându-se de jos, de unde stătuse până atunci și se hârjonise cu David, uitându-se la Joel cum bătea cuie într-o cutie veche.

Se duse lângă Polly și așteptă să-i răspundă.

— Să ardă? spuse Polly. Asta-i gata, mămico dragă. Și după ce netezi puțin haina, i-o puse mamei ei în poală. Cred că așa s-ar întâmpla, micuță Phronsie.

Și Polly o luă în brațe și începu să se învârtă cu ea prin bucătărie, până ce obosiră amândouă.

— Atunci tare mi-ar mai plăcea să facem așa chiar acum! spuse Phronsie, după ce Polly o puse jos și încerca să-și tragă sufletul după atâta învârtit.

Și bătu încântată din palme.

— Doamne! zise Polly, uitându-se la ceasul vechi din colț. E deja cinci și jumătate. Trebuie să se întoarcă Ben!

Și dădu fuga să pregătească cina. Așeză în mijloc masa cea veche, puse fața de masă și tot ce mai era nevoie. Tăie pâinea și aduse farfuriile cu mâncare. Phronsie rămase pe loc.

— Două sute de lumânări! Ce ar însemna asta!

Se uită în jur la lumina palidă, la pereții murdari și la soba neagră și veche, în care focul abia mai pâlpâia și la tot ce mai era în bucătărie, încercând să-și imagineze cum ar fi fost să fie și la ei în casă multă lumină și căldură.

— Oh, exclamă ea.

— Doamne, spuse Polly, scoțând capul din dulap. Ce m-ai speriat, Phronsie!

— S-ar stinge vreodată? întrebă Phronsie serioasă, rămânând pe loc.

— Ce? întrebă Polly, oprindu-se cu o farfurie cu cartofi reci în mână. Ce, Phronsie?

— Lumânările alea multe, spuse fetița.

— Oh, Doamne, tot la asta te gândești, spuse Polly râzând. Da... Dacă am putea avea atâtea, nu le-am lăsa să se mai stingă.

— Deloc? întrebă Phronsie, venind înspre ea și împiedicându-se, gata-gata să-i răstoarne cartofii din farfurie. Deloc, Polly, serios?

— Deloc, niciodată, spuse Polly. Ai grijă, Phronsie! Uite un cartof. Ar sta așa la infinit.

— Nu cred c-ai face asta, spuse doamna Pepper, care tocmai se întorsese din dormitor și nu auzise decât ultimele cuvinte. Măine nici n-ar mai fi buni, dacă i-ai ține atât. Mai bine în seara asta, Polly.

— Ce, mamă? întrebă Polly, punând farfuria cu cartofi pe masă și uitându-se mirată la mama ei.

— Cartofii, ce altceva? spuse doamna Pepper. Nu despre ei vorbeai, copilă?

— Nu de cartofi vorbeam, mamă, spuse Polly. Era vorba de... A, uite-l pe Ben!

Ușa se deschise și Phronsie, cu un țipăt, se aruncă drept în brațele lui.

— Ce bine e să te întorci acasă, zise Ben cu fața-i bucălată, toată numai zâmbet și cu ochii-i albaștri strălucind de bucurie. E gata masa, Polly?

— Da, zise Polly. Asta e tot dar...

Și se grăbi să-i aducă șortulețul lui Phronsie.

— Într-o bună zi o să fim foarte bogați, spuse Phronsie cu gura pe jumătate plină, când aproape terminaseră de mâncat. Așa o să fie, cum îți spun, Ben.

— Ei, nu mai spune, pui mic, zise Ben care aproape căzuse pe spate de uimire.

— Da, spuse bălaia Phronsie, dând din cap și amestecând de zor în cana cu lapte subțiat cu apă, să vadă dacă Polly îi pusese și vreun pic de zahăr din greșeală. Da, Bensie, o să fim îngrozitor de bogați.

— Eu aș fi preferat să fi fost acum așa, zise Ben, luând încă o felie groasă de pâine neagră. Ca să avem bani pentru ziua mamei.

Și se uită mâhnit la Polly.

— Oh, Doamne, de-am putea s-o sărbătorim!

— N-arn nevoie de așa ceva! spuse doamna Pepper, uitându-se cu atâta dragoste la ei, încât ai fi zis că pe masa lor săriseră niște raze mici de soare. Mie îmi e de ajuns să mă uit la voi și deja mă simt așa de bogată, încât nu-mi mai trebuie nimic altceva.

— Mămica nu s-a săturat de noi, exclamă Polly sărind în sus de pe scaun și repezindu-se s-o îmbrățișeze.

Asta îi făcu și pe ceilalți s-o imite imediat.

— Mama e bogată și așa, spuse doamna Pepper. Ochii ei negri străluceau de bucurie. Iar gălăgioasele ei odrasle se apucară din nou să mănânce. Dacă putem rămâne uniți, dragilor, și ne purtăm așa cum se cuvine încât căsuței noastre să nu-i fie rușine cu noi, mie nici nu-mi trebuie mai mult.

— Ben, îi spuse Polly în taină fratelui ei, după ce masa fusese strânsă, așezată la loc lângă perete, vasele bine spălate, șterse și aranjate frumos în dulap și după ce toate au fost puse la locul lor. Nu-i nimic, hai să încercăm să pregătim totuși ceva pentru ziua mamei.

— Cum? întrebă Ben, care fiind o fire practică, n-avea atâta imaginație ca sora lui.

— Nu știu, zise Polly. Dar trebuie într-un fel.

— Așa n-ajungem nicăieri, spuse Ben ironic. Apoi, uitându-se la ea, își îndulci tonul. Să ne gândim. Poate găsim noi ceva.

— Știu, exclamă Polly încântată. Știu ce se potrivește cel mai bine, Ben! Hai să-i facem un tort mare și...

— O să te vadă când o să-l faci, spuse Ben. O să miroasă. Și așa n-o să mai fie niciun fel de surpriză.

— Nu. N-o să se întâmple așa, replică Polly. Nu știi că mâine se duce s-o ajute pe doamna Henderson?

— Da? Tu întotdeauna te gândești la toate!

— Și apoi, zise Polly, umflându-se puțin în pene că o lăudase, putem să-l ascundem de ea, până când se întoarce acasă. Iar bunica Bascom o să-mi spună cum să-l fac. N-avem decât făină neagră, Ben. Cred că-i mai bine să mă duc chiar acum la ea s-o întreb.

— Nu, nu trebuie, strigă Ben, prinzând-o de braț, când ea tocmai se pregătea să iasă. Mami o să afle. Mai bine așteaptă până mâine. Și pe lângă asta, Polly... Și Ben se opri, nedorind să-i taie elanul. Cuptorul n-o să meargă, ca de obicei. Sunt sigur că așa o să se întâmple. Și atunci ce-ai să te faci?

— N-o să se întâmple asta, spuse Polly, ducându-se să se uite la cuptor. Dacă n-o să meargă, o să-l scutur eu bine pe hârbul ăsta afurisit!

Auzind Ben ce avea de gând să facă, începu să râdă așa de tare, încât îi făcu pe toți ceilalți să se adune în jurul lor. Și n-au mai avut cum să scape de ei. Așa că Polly și Ben n-au avut încotro și le-au spus și lor. Asta îi entuziasmă așa de tare, încât nu mai ardea nimănui să se ducă la culcare. Trecuse de mult ora de culcare când Phronsie spuse:

— Eu nu mă culc. Vreau să stau cu Polly.

— Las-o în pace, îi șopti Polly lui Ben, care se gândea că ar fi fost timpul totuși să se culce.

Așa că rămase pe scăunelul ei, picotind de somn. În cele din urmă, tocmai când Polly era pe punctul de a spune ceva amuzant, Phronsie, care adormise între timp, căzu de pe scăunel, ca un butuc.

— Vreau să merg la culcare, spuse ea. Du-mă-n pat, Polly.

— Îmi închipuiam eu că asta vrei, zise Polly râzând și, luând-o în brațe, o duse în dormitor.

Capitolul 2

O SURPRIZĂ PENTRU MĂMICA

A doua zi de dimineată, de îndată ce doamna Pepper plecă la pastor acasă și Ben se duse să spargă lemne pentru domnul Blodgett, Polly se apucă de treabă. Toți copiii se sculară mai devreme, ca să facă ordine mai repede. Și acum erau nespuse de încântați că terminaseră de măturat, de spălat vasele și pusese ră toate la locul lor.

Nici nu plecase bine mama lor de acasă și ei și începuseră să se țină scai de capul lui Polly să se apuce de făcut tortul.

— E aproape ora unsprezece, spuse Joel, care nu avea nimic de făcut pe afară și atunci își făcea și el de lucru prin bucătărie, nerăbdător să dea o mână de ajutor la pregătirile pentru ziua mamei lor. E aproape ora unsprezece, Polly, și tu nu ești gata!

— Nu-i atât, Joe, spuse Polly, îmbujorată toată de la efort și cu brațele pline de surcele. Se uită la ceas și zise: Nu-i decât nouă și un sfert. Phronsie, ai grijă! Nu poți deschide singură ușa. Ajut-o tu, Davie!

— Nu, lasă-mă pe mine, spuse Joel. E rândul meu, Polly. Davie a spart surcele.

— Asta era, spuse Polly. Am uitat. Uite, mai spuse ea, în timp ce îngrămădea lemnele pentru foc. Ce mai tort o să facem pentru mămica!

— O să fie așa de mare, că mămica nici n-o să știe ce să facă cu el, nu-i așa, Polly, exclamă Phronsie, țopăind pe vârfuri.

— Da, așa cred, spuse Polly veselă, îndesând și mai multe lemne în cuptor. Oh, Doamne! S-a dus tot chitul pe care l-a pus Ben!

— Da, așa e, spuse Joel, ducându-se în spatele cuptorului să vadă mai bine și apoi zise vesel nevoie mare: E o gaură și mai mare ca înainte, Polly!

— Ce-o să ne facem acum cu cuptorul ăsta afurisit, spuse Polly îngrijorată. Și Ben s-a dus la domnul Blodgett taman acum.

— Dau eu o fugă până acolo să-l aduc înapoi, spuse repede Joel. Îl aduc acasă cât ai clipi.

— Nu trebuie, Joe, spuse Polly speriată. Nu-i normal să-l întrerupem din lucru. S-ar supăra mămica.

— Ce-o să facem atunci? întrebă Joe, oprindu-se în drum spre ușă.

— Nu știu nici eu, spuse Polly, aplecându-se să vadă mai bine gaura. Cred c-am s-o astup cu hârtie.

— N-o să meargă, spuse Joel foarte convins. Nu știi că așa ai făcut și săptămâna trecută?

— Știi, zise Polly, scoțând un mic oftat și se așeză pe jos, rămânând așa, nemișcată, un minut, cu mâinile înnegrite de funingine.

— Nu poți să-l reperi? întrebă David mâhnit. Atunci nu mai putem face niciun tort.

— Doamne! exclamă Polly, sărind în picioare. Nu vă faceți griji. Tot facem noi tortul ăla! Și pentru că lui Phronsie îi dădu-seră lacrimile, i se adresă cuptorului: Uite, hârbuie, ce-ai făcut! Cei doi frați mai mici ai ei, care se întristaseră brusc, se uitau la ea așteptând parcă să le spună că nu era adevărat. Pot să-l repar. O să mă descurc eu. Joel, adu-mi niște hârtie, imediat.

— Nu știu unde e, spuse Joel învărtindu-se de colo-colo. E toată ruptă. Numai almanahul a mai rămas întreg. Pot să-l aduc pe ăsta?

— Nu, strigă Polly. Pune-l la loc imediat, Joe. Cred că mai e niște hârtie unde ținem lemnele pentru foc.

— Nu mai e nici acolo, zise David imediat. Joel și cu mine am luat-o și ne-am făcut zmeie din ea.

— Oh, Doamne, gemu Polly. Atunci nu știu ce-o să facem. Dar îi veni imediat o idee. Dați-mi zmeiele, băieți!

— Nu se poate, spuse Joel. Au zburat și s-au rupt.

— Copii, spuse Polly, întorcându-se înspre ei și luându-și o mină cât se poate de serioasă. Trebuie să facem neapărat rost de hârtie sau de altceva ca să astupăm într-un fel gaura aia.

— Știu eu cum, zise micul David. Și fără să spună nimic, ieși repede și se întoarse cu o ghetuță veche de piele, care era una din comorile lui. Poți tăia pielea bucăți și așa o să meargă.

— Da, așa o să facem, spuse Polly. Dave, ești un băiat de treabă, să-mi dai tocmai ghetuța asta ca să-i facem mamei o surpriză.

— Și eu ți-aș fi dat dacă aș fi avut. Dar n-am ce, zise Joel.

— Știu că așa ai fi făcut, Joey, spuse Polly blând. Hai că poate așa o să meargă, zise ea astupând gaura, ajutată de frații ei.

Phronsie scoase o exclamație de bucurie, când se aprinse focul.

— Acum, băieți, mă duc până la bunica Bascom ca să aflu cum se face tortul, zise Polly, ridicându-se și trăgându-și un pic sufletul. Voi stați aici și aveți grijă de casă și de Phronsie.

Bunica Bascom nu era bunica lor, dar toți oamenii din localitate îi ziceau așa în semn de respect. Casa ei era peste drum, imediat după colț. Polly se duse într-o fugă până acolo și bătu la ușă, fiind convinsă că acum avea să afle tot ceea ce dorea. Continuă să bată, pentru că bătrâna era cam tare de urechi și până la urmă, văzând că nu-i răspunde, deschise singură ușa și intră. Bătrâna mătura prin odaie, deși era curat ca-n palmă. Când o văzu pe Polly se opri, sprijinindu-se de mătură.

— Ce mai face mama ta? o întrebă ea pe Polly, când fata-i spuse bună ziua.

— Mama e foarte bine! strigă foarte tare Polly. Măine e ziua ei de naștere!

— Măine e o zi rea? Nu mai spune așa. Tragî singură la rău!

— Nu asta am spus, bunico! Măine e ziua ei.

Și strigă atât de tare, încât marginile bonetei bătrânei fluturară ca bătute de vânt.

— Ei, nu mai spune, chiar așa, exclamă bătrâna.

— Da, și o să-i facem o surpriză.

— De ce e ca băgată în priză, întrebă bătrâna uitându-se la ea. Coase prea mult, nu?

— O surpriză, țipă Polly ca s-o facă să audă ce-i spune. Un tort, bunico, unul mare de tot.

— Un tort, exclamă bătrâna, aranjându-și boneta pe care Polly, îmbrățișând-o, i-o șifonase fără să vrea. Foarte bine.

— Da, zise Polly luând mătura și scoțându-și boneta. Bunico, te rog, spune-mi cum să-l fac!

— Cum să nu! Am niște rețete grozave, exclamă bătrâna, încântată că i se cerea așa ceva. Mă duc imediat să le aduc.

— O să termin eu de măturat, zise Polly, dar bătrâna n-o mai auzi.

Și Polly luă mătura și începu să dea cu ea așa de tare că ridică tot praful.

— Uite-le, zise bătrâna, întorcându-se cu un ceainic în mână. Doamne! Copilă! Cât praf ai făcut! Nu așa se mătură. Și-i luă mătura din mână. Uite, spuse ea, măturând și strângând cu grijă praful într-o grămăjoară. Așa se mătură ca să nu împrăștii praful peste tot.

— Îmi pare rău, se scuză biata Polly.

— Nu-i nimic, spuse blând bătrâna, uitându-se la chipul ei mâhnit. Data viitoare o să mături mai bine. Acum hai să vedem cum se face tortul, spuse ea, îndreptându-se încet, legănându-se, spre masă, urmată de Polly.

Și începu să scoată niște suluri vechi de hârtie soioasă din ceainic. Dar nu reuși să dea cu nici un chip de rețeta pe care o căuta, deși întoarseră ceainicul și cu fundul în sus și-l scuturară bine.

— Unde-o fi oare, nu-i nici asta, spuse bătrâna, luându-și capul în mâini și încercând să-și aducă aminte. Nu-i aici, copilă. Rețeta asta am făcut-o când s-a măritat nepoata mea, Miranda. Arăta așa de bine și era așa de fin. Nici nu era prea scump. Nu avea nici ouă, nici...

— Oh, noi nici n-avem ouă, spuse Polly, gândindu-se că asta era un adevărat lux. Avem doar făină neagră, bunico!